

www.jollibread.com

© 1999, Joan de Déu Prats

© 1999, Gabriela Rubio

© D'aquesta edició:

2018, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Edicions Voramar, S. A.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-39-3

Depòsit legal: M-1228-2017

Printed in Spain – Imprés a Espanya

Segona edició: febrer de 2018

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser feta amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions que estableix la llei. Contacteu amb CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Operació Àfrica

Joan de Déu Prats

Il·lustracions de Gabriela Rubio

jollibre

L'orangutan s'engronsava peresosament en un pneumàtic. Un parell de famílies l'observaven divertides. Li feien carasses i li tiraven cacauets. «El que s'ha d'aguantar, Senyor!», pensà l'orangutan resignadament. Quan els xiquets es cansaren de l'orangutan, estiraren els vestits dels pares perquè volien anar a vore els divertits pingüins.

Va anar transcorrent el dia. L'os, al qual li faltava un regó, continuà movent-se ara a l'esquerra, ara a la dreta, dins del seu fossat.

Els micos estiraven els bigots dels barbuts que s'acostaven massa a la seua gàbia. La pantera penjava endormiscada sobre un tronc mort i la resta d'animals badallaven ben avorridots.

En fer-se fosc, els darrers visitants se n'anaren del parc zoològic i el vigilant començà a fer la seua ronda nocturna. El guàrdia passà per davant del recinte de l'orangutan i aquest feu cara de fava mentre mossegava un plàtan.

—Quina cara de babau que fas! —li cridà l'home.

El vigilant continuà la seua ronda. L'orangutan observà dissimuladament com s'allunyava. De seguida, va despenjar el vell pneumàtic, el col·locà sobre l'aigua del canal que el separava dels visitants i, remant amb els seus braços llargs, el creuà.

—Amb molta precaució, es dirigí aleshores cap al clot de l'os. Mentre avançava mig a palpes va topar de front amb un tronc.

«Vaja, qui ha posat aquest arbre ací al mig?!», pensà l'orangutan.

Però l'arbre s'exclamà i l'orangutan va fer un bot cap arrere. El simi alçà la mirada i s'adonà que l'arbre era, en realitat, una pota de la girafa.

—Com va la vigilància? —li preguntà fluixet.

—No hi ha perill —contestà la girafa, que aguaitava qualsevol moviment sospitós traient el cap entre unes branques.

Amb agilitat, l'orangutan botà dins del fossat de l'os.

—Com anem, Bru? —el saludà.

—Trenta-cinc calcetins bruts té el general... trenta-quatre calcetins bruts té el coronel...

L'orangutan mirà l'os amb tristesa.
«Està com una cabra», es compadí.

Però no s'entretingué i va ficar el nas
dins del cau del plantígrad. Aleshores,
algú li llançà un grapat de terra a la cara.

Es netejà remugant i s'acostà al teixó i
a la família de talps.

